

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAIKLS
KORĪTA

VIENMĒR
TEPAT
BLAKUS

IZCILS VISĀS JOMĀS
Lī Čaīlds

MEISTARS
Stīvens Kings

**MAIKLS KORĪTA
VIENMĒR
TEPAT
BLAKUS**

MICHAEL KORYTA

**NEVER
FAR
AWAY**

**MAIKLS KORĪTA
VIENMĒR
TEPAT
BLAKUS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ko 714

Copyright © 2021 by Michael Koryta
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright.

This edition published by arrangement with
Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Maikla Korītas romāna "Vienmēr tepat blakus"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārklīņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Foto © LaFifa/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-000-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

PIRMĀ DAĻA,

BEIGAS

Pirmā nodaļa

Ar ieročiem rokās viņi riņķoja ap automašīnu, mezdami lokus, tomēr ne reizi nesaskardamies, gluži kā divi vienādi nāves satelīti.

Nina sēdēja, turēdama plaukstas uz stūres un skatīdamās taisni uz priekšu. Asaras uz viņas sejas bija nožuvušas. Rokas vairs netrīcēja, taču žoklis smeldza, jo viņas zobi bija sakosti. Viņa vēroja, kā abi kustas, klausījās, kā tie runā, bet pati nebilda ne vārda. Kaut ko sacīt nebija nekādas jēgas, un viņai tas bija skaidrs. Viņi izlems, kas darāms, un tad viņai būs jāmirst.

Tas bija skaidrs viņiem visiem.

– Pietiks ar vienu šautenes šāvienu, – augumā garākais vīrietis sacīja. Viņš bija kalsns, ar gariem, gaišiem matiem, kas sniedzās gandrīz līdz pleciem, un labajā rokā nevēriģi turēja pusautomātisko šauteni AR-15. Automašīnas priekšējo lukturu gaismā viņam aiz muguras varēja redzēt vientuļo tiltu pār upi. Vējš bija pierimis, un varēja dzirdēt vienīgi viņu balsis un Ninas ātro elpu.

– Ar vienu šāvienu? – otrs vīrietis pārjautāja. Viņš bi-

ja dažas collas mazāks augumā un ļoti muskuļots, viņa mati bija apgriezti īsi kā kara skolas kadetam, tomēr tik un tā varēja skaidri redzēt, ka viņš ir augumā garākā vīrieša brālis. Patiesībā abi izskatījās tik pārdabiski līdzīgi, it kā viņu nenozīmīgās atšķirības būtu radītas vienīgi tāpēc, lai viņus nesajauktu. Abi vienādi kustējās, vienādi runāja, vienādi elpoja. – Kāpēc nevar ļaut sev vaļu, atstājot aiz sevis tikai stikla šķembas un patronu čaulītes?

– Asinspirts, – garmataināis atteica un nopūtās. – Tur, kur visam būtu jābūt tīram, tu vienmēr dod priekšroku haosam.

Abi pagāja viens otram garām, pat nepakavēdamies, lai saskatītos. Viņu acis ne mirkli nenovērsās no Ninas. Kad abu orbītas saskārās, viņi uz mirkli šķietami pielika soli, it kā izpildītu iepriekš iestudētu deju. Abi ne brīdi nepalika viens otram līdzās. Lai redzētu, kur viņi palikuši, vajadzēja pagriezties pa kreisi vai pa labi, un tas nozīmēja, ka vienam no viņiem nācās uzgriezt muguru.

Nina turpināja skatīties taisni uz priekšu.

– Tas nav nekāds haoss, – iebilda vīrietis ar īsi apgrieztajiem matiem. – Tas ir vēstījums. Tur jau ir tā ideja.

Automašīnas priekšējo lukturu gaismas spīdēja cauri viņu garajām ēnām uz saplaisājušā asfalta, pārvēršot tās par pārdabiskiem apveidiem, kas lēkāja pa tiltu un ūdens virsmu.

Nina aplaizīja lūpas. Satvēra stūri ciešāk un atkal to atlaida. Gaidīja, kad viņi beidzot izlems.

– Mums netika pavēlēts atstāt vēstījumu; mums tika likts viņu nogalināt, – garmataināis sacīja. Viņa balss skanēja gandrīz melodiski, gaiši un teju vai jautri. Metot lokus, viņš nepārstāja vērot Ninu. Viņa jūta vīrieša skatīenu sev seņā un vēlējās novērsties, tomēr nepadevās. *Skaties*

taisni uz priekšu. Ja viņš ies garām, ielūkojies viņam tieši acīs un ļauj, lai viņš soļo tālāk.

Kamēr viņam beidzot apniks staigāt. Kamēr viss būs beidzies.

– Tātad vienu šāvienu smadzenēs, ko?

Viņu ēnas no jauna pārklājās. Nina sajuta upes smaržu, vienīgo svaigumu šajā sasmakušajā Floridas naktī. Tik vientulīgu ceļu viņai vēl nekad nebija gadījies redzēt. Jūdzi tālāk viņai aiz muguras bija atradusies norāde, kas vēstīja, ka ceļš ir slēgts un tilts nav izmantojams. Tagad tā gulēja nogāzta zemē ar uzrakstu uz leju, nozāģēta pie pašas pamatnes.

– Tāda būtu mana izvēle, – garmataināis atteica un uz brīdi apstājās tieši starp priekšējiem lukturiem, cieši skatīdamies uz Ninu. Viņa labā roka pacēlās, tai līdzī arī ieroča stobrs, kas notēmēja tieši uz Ninu un palika nekustīgs. Viņa cimdota pirgsts viegli noglāstīja gaili. Labu brīdi pētījis Ninu, viņš pamāja. – Tiri, – viņš noteica. – Tas būtu tīri un ātri.

– Būs vajadzīgas arī asinis, – viņa brālis iebilda, un Nina negribot aizvēra acis.

– Pareizi, – otrs brālis uzslavēja. – Turklāt diezgan daudz.

– Baidos, ka jā.

Nina piespieda sevi atvērt acis. Uz viņas pieres izspīdās sviedru lāsītes, pārāk vēsas, gluži kā tad, kad pēkšņi mitējies drudzis.

Abi stāvēja tikpat tuvu kopā, kā allaž bija redzēti. Nevis plecu pie pleca, bet gan viens otram līdzās, vismaz uz laiku, ne vairāk kā soļa attālumā. Cauri viņu ēnām plūda upe.

Uz īsu brīdi abi sastinga. Neviens nekustējās, neviens

nebildā ne vārda. Tālumā šalca upe. Bija dzirdamas cikādes, kaut kur tālāk atskanēja kluss šļaksts. Iespējams, tas bija kāds aligators.

– Tavs nazis? – garmataināis ieminējās. Brālis izvilka no kabatas nazi, atvāza asmeni un iedeva viņam. Garmataināis no jauna nolaida ieroča stobru un lēnām aizsoļoja uz automašīnas pusi. Viņam itin nekur nebija jāsteidzas. Apstājies pie vadītāja puses durvīm, viņš pastiepa roku, satvēra rokturi un atvēra durvis. Notupās. Paskatījās uz Ninu.

– Tas ir jāizdara, – viņš sacīja.

Nina pamāja, nespēdama parunāt.

Viņš nopūtās un atslēja šauteni pret automašīnas aizmugures durvīm. Tad, turēdams vienīgi nazi, ar brīvo roku atglauda matus no sejas un uzlūkoja Ninu ar izteiksmi, ko gandrīz varēja noturēt par maigumu.

– To varu izdarīt es, – viņš sacīja. – Vai arī...

– Es. – Šis vārds izskanēja kā elsas. Viņa ievilka elpu, samirkšķināja acis un atkārtoja vēlreiz, šoreiz jau apņēmīgāk. – Es.

Garmataināis pamāja. Viņa brālis bija pagājis nost no priekšējo lukturu gaismas un nu stāvēja ēnās un vēroja.

– Visu cieņu, – garmataināis noteica, pagrieza nazi tā, lai varētu to saņemt aiz asmens, un pasniedza viņai. Nina beidzot atlaida stūri un saņēma labajā rokā naža melno, raupjo spalvu.

– Tā, lai nav par maz! – otrs brālis klusi uzsauca.

– Jā.

Garmataināis paliecās uz priekšu un pasniedzās pēc Ninas rokas. Viņa instinktīvi atrāvās. Viņš pacietīgi nogaidīja. Nina pastiepa viņam kreiso roku, pūlēdamās apvaldīt drebuļus.

Veltīgi.

Saņēmis viņas kailo delmu savā cimdotajā rokā, viņš pārvilka pār smalko, zilo vēnu, kas sniedzās no plauksta locītavas augšpusē līdz pat vidējā pirksta pirmajam kauļam.

– Pret straumi, nevis tās virzienā, – viņš sacīja. – Nazis ir ass. Nebūs pārāk jānopūlas. Tikai neaizmirsti uzreiz pacelt roku pie galvas balsta, lai iztiktu bez lieka jucekļa.

Ninas sirds sāka pukstēt vēl trīsreiz straujāk, krūtis ātri cilājās. Viņai noreiba galva, un vienu brīdi šķita, ka nazis izkritis viņai no rokām. Viņa novērsās, paskatījās uz upes pusi un skaļi ierunājās, vērsdamās pati pie sevis.

– Heilija, – viņa sacīja. Tad, aplaizījusi lūpas: – Niks.

Brāļi neatbildēja. Neviens nebilda ne vārda, kad viņa pielika mirdzošo, izliekto asmeni pie kreisās plauksta virspuses un iegriezta ādā vagu līdz pat vēnai.

Tad viņa negribot iekliedzās, jo līdz ar asinīm bija uzvirmojušas sāpes, un garmatālais vīrietis mudināja:

– Pasteidzies, tagad pasteidzies, – un viņa sēdekli pagriezās, pastiepās pie galvas balsta un pavērsa atvērto plaukstu pret debesīm gluži kā izmisuma pilnā lūgšanā.

Asinis strauji tecēja pār brūno ādu, veidojot krātuves un pietekas; tās plūda lejup pār galvas balstu un aizskrēja lejup pār ādas atzveltņes aizmugures rievām. No jauna atgriezās reibonis, viņa jau grasījās atraut roku, taču viņš satvēra viņas elkoni.

– Vēl, – viņš klusi sacīja. – Vajag, lai ir pietiekami daudz. Tu to zini.

Viņa to zināja. Heilija. Niks. Aizvērusi acis, viņa ļāva asinīm plūst. Heilija un Niks, Niks un Heilija, un arī Dags bija tur, Dags vēl aizvien bija tur, Dags tur būs vienmēr.

Viņa savilka plaukstu dūrē, pāršķeltā āda pavērās vēl vairāk, un asinis sāka tecēt straujāk.

– Labi, – viņš noteica, un tad jau Ninas roka atkal atradās viņa plaukstā, un brūci noslēdza apsējs. Viņš rikojās ātri, tomēr saudzīgi. Turēja viņas roku kā pieredzējusi medmāsa. Kad viņš uzspieda brūcei, varēja just, kā zem viņa īkšķa pulsē viņas asinis.

– Tagad celies, – viņš pavēlēja un palīdzēja viņai izkāpt no automašīnas. Viņa atvēra acis tieši tajā brīdī, kad brālis ar īsi apgrieztajiem matiem pacēla roku ar mazu, melnu kabatas bateriju un ar īkšķi nospieda tās slēdzi. Spožs stars pāršķēla tumsu un apspīdēja sēdekļa brūno ādu.

Asiņu straumītes gaismā mirdzēja kā dārgakmeņi. Vistumšākās tās bija uz galvas balsta, kur plūsma bija sākusies, taču no tā lejup uz visām pusēm bija aiztecējušas tērcītes, atrodot sev jaunus ceļus. Asiņu bija vairāk, nekā viņa bija iztēlojusies izplūstam no vienas vienīgas pārgrieztas vēnas.

Gaisma nodzisa.

No tumsas atskanēja garmatainā vīrieša balss.

– Manuprāt, ir par maz. – Viņš to pateica ar nožēlu.

– Ak tā? – No jauna uzspīdēja gaisma, vēlreiz apgaismojot notikuma vietu.

– Jā. Asinis ir tur, kur tām jābūt. Ar asinīm viss ir kārtībā. Tomēr es domāju par viņu... tas vīrs ir redzējis slepkavības, brāl. Sodīšanu ar nāvi. Tu to zini.

– Tev taisnība.

– Tu domā, ka viņam ar šīm asinīm pietiks?

– Varbūt arī ne.

Nina ieelpoja caur degunu, juzdama, kā brūcē pulsē

asinis. Viņa skatījās te uz vienu, te uz otru brāli, un viņas sirds atkal sāka pukstēt straujāk.

– Matus, – ieminējās tas, kurš izskatījās pēc kareivja.

– Kaut ko drusku vairāk, – garmataināis atbildēja.

Ninai sāka tricēt kājas, tomēr viņa savaldījās. Pūlēdamās neizrādīt bailes, viņa noprasīja:

– Ko vairāk?

Garmataināis nopūtās.

– Būtu ārkārtīgi pārliecinoši...

– Un ticami, – viņa brālis pievienojās.

– Ja atrastos kāds matu kušķis, kuram būtu arī...

– Piesaistes vieta, – brālis pabeidza viņa vietā.

Nina samirkšķināja acis.

– Kas?

– Miesa, – garmataināis paskaidroja. Gaisma spīdēja viņam aiz muguras, un viņa zilās acis izskatījās melnas.

Nina mēģināja nostāvēt taisni, taču viņai strauji uznāca reibonis. Viņa sagrozījās, pavēra muti un ievilka mitro nakts gaisu.

– Iztēlojies lodi, – viņš sacīja.

– To, ko tā varētu paveikt, – brālis piebilda.

– Pat tad, kad tevis vairs tur nebūs, ir jāpaliek kaut kam vairāk par asinīm.

– Būtu labi, ja tie būtu kauli.

– Kauli būtu ideāli, taču pašreizējos apstākļos...

– Tos nav tik viegli sagādāt.

– Tieši tā, – garmataināis piekrita. – Tātad mums jāiztiek ar to, kas ir.

Visu šo laiku viņi sarunājās tā, it kā stāvētu uz ceļa divi vien un Nina nemaz nedzirdētu katru viņu briesmīgo vārdu. Viņa stingri skatījās te uz vienu, te uz otru.

– Vai drīkstu? – garmataināis apvaicājās un pacēla ro-

ku. Nesagaidījis nekādu atbildi, viņš pasniedzās un, gandrīz nepieskardamies ādai, ar pirksta galu uzvilka viņai uz pakauša nelielu apli. – Apmēram tā. Es zinu, tu gribi to paveikt pati, un, kā jau teicu, visu cieņu tev, tomēr pašreizējos apstākļos būtu vieglāk, ja...

Nina pasniedza viņam nazi. Noteica:

– Heilija, Niks un Dags.

– Jā, – viņš piekrita. – Protams. Lai saņemtu drosmi, vari domāt par visu, ko vien vēlies.

– Heilija, Niks un Dags, – viņa atkātoja. Plaukostas apsējs jau bija kļuvis lipīgs. Viņa grīlodamās nometās uz ceļiem, sajuzdama, kā asfalta sīkie oļi asi iespiežas caur džinsu audumu, un mēģināja iztēloties vajadzīgās ainas. Meitas, dēla, vīra seju.

– Es esmu gatava, – viņa nočukstēja un nolieca galvu.

Viņš iegrieza tik strauji, ka viņa gandrīz neko nesajuta. Uz mirkli viņai šķita, ka viss jau ir galā un nemaz nav bijis tik briesmīgi.

Tad viņš parāva Ninas matus.

Tas bija viens vienīgs straujš rāviens, un tikai tad, kad Ninas miesa ieplīsa, viņa saprata, ka viņš vēl aizvien tur asmeni pie viņas galvas, vienlaikus raujot, griežot un ceļot augšup.

Nina nokrita, atbalstīdamās uz plaukstām, atvēra muti, lai ļautu vaļu sāpju kaucienam, un tad cimdota roka aizspieda viņai muti, bet pie auss atskanēja garmatainā vīrieša balss.

– Kuš, kuš, – viņš mierinoši dūdoja. – Mēs nedrīkstam sacelt pārāk lielu troksni. Katram gadījumam.

Acu priekšā ņirbēja kaut kas sarkans un melns, visa pasaule sagriezās, un Nina saļima viņa rokās. Viņš tikmēr padeva brālim viņas matu šķipsnu ar visu miesu,